12.02.62 4-30. VIII
1961

Пригодна изложба УЛУЦГ-а

У ОКВИРУ ПРОСЛАВЕ 300-годишњице рођења барокног сликара, Пераштанина Трипа Кокоље (1661 — 1713), која је била пропраћена низом умјетничких приредби, Удружење ликовних умјетника Црне Горе обогатило је ово славље изложбом радова својих чланова, која је била отворена од 4. до 30. августа у просторијама Дома културе у Котору. Више од половине чланова Удружења изложило је четрдесет слика и скулптура. Неке радове видјели смо и на ранијим изложбама и о њима је већ било ријечи. Већи дио изложбе чине новија остварења. На изложби учествује као гост и сликар, Которанин, Васко Липовац, који живи и ради у Загребу.

„Композиција" Луке Берберовића треба да представи драматичну евокацију на тему „мртви говоре" из НОБ-а. Поступак и замисао којима је композиција ликовно обрађена адекватни су теми и носе одређене одлике надахнуте визије, мјестимично и снажне. Сликар је врло одговорно пришао обради и да је са више смјелости покушао да у себи тражи снагу, отргао би се, можда, извјесних утицаја на сличне теме. У свом новијем раду, који је назвао „Композиција", Гојко Беркуљан залази у један вид апстракције чија се техника сликања уклапа у његов ранији начин сликања, али суштински сасвим различита. Било би неумјесно за сада ишта више рећи осим то да слика садржи хроматске складове изражене у хладној гами. Једно се за овог сликара може поуздано устврдити — неки његови посљедњи радови показују да је код њега наступило бурно превирање, које би се понајприје могло тумачити као настојање да се нађу нове могућности у изразу. Митко Булајић у новијем раду „Лађа" наставља свој минуциозни надреализам, користећи се поукама и искуством једног од класика тога смјера, Марк Шагала. У свему томе Булајић ипак уноси и доста свога. „Распеће" Душана Брајовића има тенденцију да манифестује машинизам савремене епохе. Он то чини углавном помоћу линије којом исписује апстрактне идеограме, при чему занемарује остале ликовне атрибуте, што слику осиромашује и своди је на геометризовану графику-арабеску, којој се може приписати и извјесна оригиналност симболике. Акустично-визуелни феномен Николе Вујошевића доживљен и ухваћен у дренутку емоционалног заноса нашао је у слици „Звуци Платија" веома занимљив ликовни ехо. Ова слика истовремено потврђује да је Вујошевић умјетник врло сензибилног осјећања и сублимне умјетничке конституције. „Маслине" Ђорђија Правиловића не наговјештавају ништа што би скретало пажњу и опомињало на неке новије тежње. Слика Бранка Томановића „Трагови похода" због свог декоративног третмана садржински није досегла свој наслов. Цоцо Добрила изложила је, иако стереотипну у замисли, али графички занимљиво савладану литографију. Васко Липовац представља у склопу читаве изложбе изузетну умјетничку природу. У три своја изложена рада, користећи се техником која подсјећа на филигранску пластику са игонографском потком, Липовац продире у бит идеје са неколико детаља. То је заправо сликар који у старе садржаје уноси искуства модерног сликарства, не пренагљујући у њиховој примјени. Одмјерен и добар избирач он са неколико пробраних детаља, вјешто распоређених и колористички проникнутих, домамљује специфичну атмосферу одређеног времена.

Док је Борис Вериго у својим скулптурама у знаку модерне конципиране алегорије, Нада Станић је протагониста примитивистичког вајарства.

МАРКО БОРОЗАН: ДИЈЕТЕ

Али, ни један од двојице умјетника по изложеним радовима не излази из оквира просјечности.

Остали излагачи, сликари: Саво Вујовић, Ксенија Вујовић - Тошић, Милош Вушковић, Мато Ђурановић, Слободан Ђурић, Војислав Жижић, Велиша Лековић, Александар Пријић, Мило Павловић, Вуко Радовић, Војислав Станић, Војислав Ђокић и вајари Марко Борозан и Драго Ђуровић, заступљени су старијим радовима, или пак таквим који не садрже неке новије и битније одломке о којима би се могло нешто више казати него што је већ раније речено.

А. ЗАДРИМА

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★